

Az Egyház tanításában lévő zűrzavar gyökerei (vírusai)

Szerkesztette: Halmágyi Zoltán plébános

„Látjátok, gyermekeim, mi minden történik az Egyházban is? Egyre inkább terjed a tévedés, és még a jókat is rászedi. Egyre jobban árad a hűtlenség Isten szolgálói és a neki szentelt lelkek között, magában a hierarchiában is szakadozik a szeretet és az egység köteléke.” (1976. április 3.)

2016 nyarán rövid interjút készítettem Sóti János SJ atya közvetítésével, P. Quartillio Gabriele atyával, Gobbi atya volt titkárával, a mozgalom volt főemberével. Ebben a beszélgetésben magam is tudakoltam, hogy a 2000-es évben kiadott dokumentum teljes egészében tartalmazza-e a harmadik fatimai titkot, és nemleges választ kaptam. Mert a látomás Szűzanya által adott magyarázatát elhagyták. De azonban a Kék Könyvben részletesen megkaptuk. A Kék Könyv (A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz) beszél az egyházi tanítás zűrzavaráról, ami mostanra már a tanítóhivatal legfelsőbb székét is elérte. Ennek a folyamatnak gyökereit keresem ebben a cikkben (cikksorozatban) a teljesség igénye nélkül.

Mind a világban, mind az Egyház bennfentes köreiben akadnak 'kiszivárogtatók' (pl. Wikileaks, Snowden, stb.), akik a féltett 'műhelytitkokat' tudomására hozzák a világnak. Amit csak sejtenek az arra érzékeny kívülállók, de nincs semmi bizonyíték a kezükben, hogy felmutathassák megérzésük igazságát. De ezek a kiszivárogtatott tények rávilágítanak egy rejtett programra, tervre és eljárásmodra, ami igazolja a sejtéseket, miszerint: **'Belső árulás történt.'** Két kiszivárogtatót hozok először: **P. Gabrielle Amorth ördögűzőt és P. Malachi Martin volt SJ ördögűzőt.**

Zavala a harmadik titokról is kérdezte az (Gabriele Amorth) atyát: „Nézze el nekem, hogy ennyit faggatózom róla, de amikor Pió atya kapcsolatba került a harmadik fatimai titokkal, megrendült az Egyházba vetett hite?” Amorth atya halkán, megilletődve válaszolta. „Minden bizonnal.” **Egy nap Pio atya nagyon szomorúan azt mondta nekem: „Tudod, Gabriele, a Sátán megvetette lábát az Egyház felső köreiben, és rövid időn belül eljön, hogy irányítsa a hamis Egyházat.”** „Jaj Istenem! Egyfajta Antikrisztus! Mikor jövendölte ezt?” – kérdezte Zavala. „**1960 körül**, mivel akkor már pap voltam. ... „Pio atya mondott még mást is a jövőbeni katasztrófákról: földrengések, árvizek, háborúk, járványok, éhínség...? Említett olyan csapásokat, amelyek a Szentírásban is megtalálhatóak?” – kérdezte Zavala. „A látomások bármennyire félelmetesek voltak, nem voltak megterhelőek a számára, kivéve egyet, amely azonban igen: **a nagy hitehagyás az Egyházon belül.** Ez volt az a jövendülés, amely ténylegesen gyötörte, sokat imádkozott ezért, és az ennek köszönhető belső szenvedéseit is ezért ajánlotta fel.” „A harmadik fatimai titokban elhangzottakért?” „Pontosan.”¹

Bernard: Mi történt tulajdonképpen? **P. Malachi Martin:** Volt ott egy Annibale Bugnini nevű alak, egy szabadkőműves, a Páholy tagja. Céljául tűzte ki, hogy a Katolikus Egyházban létrehoz egy új szertartást, amelyet bárki, azaz mind a katolikus, mind pedig a nem-katolikus elfogadhat.

Bernard: Vagyis egy ökumenikus vallásról van szó, és mivel Bugnini szabadkőműves volt, kérdés, vajon így cselekedve, nem az volt-e a hátsó gondolata, hogy hosszú távon ez egy egységes világvallás létrehozásához vezessen?

Martin atya: Természetesen az volt a célja. Sajnos nem egyedül dolgozott. Igen befolyásos barátai voltak. ... De be kell ismernünk, hogy létezett egy nagyon gondosan kidolgozott, jól összehangolt terv. Emlékszem, amikor Bea bíboros bejött egyszer hozzám Rómában a szobámba. Ez 1962 novemberében történt, közvetlenül a zsinat megnyitása után. Verítkezett,

---

¹ Részlet Jozé María Zavala A legjobban őrzött fatimai titok című interjúkötetéből

és amikor érdeklődtem izgatottsága okáról, ezt válaszolta: „Éppen most hallottam egy szörnyű megjegyzést Hans Küngtől.” Küng egy amerikai teológussal beszélt, aki ma már püspök, de nem nevezem meg őt. Bea bíboros nem hallotta a kérdést, de hallotta Küng ennek az embernek a kérdésére adott válaszát. Küng ezt mondta: „Ó, nem, nem, nem, nem. Ezúttal nem szakítunk velük. **Nem lesz újabb reformáció. Mi ezúttal belül maradunk!**”

Ez a véletlen eset felnyitotta a szemünket, és tervük világossá vált. A terv egyszerűen az volt, hogy az Egyház hagyományos **római katolikus vonásai gyökerestől eltöröltessenek**. Ha megvizsgáljuk a **II. Vatikáni Zsinat valamennyi dokumentumát, a szándék jól kivehető: a zsinatnak lehetőleg egyetlen olyan nyilatkozata se legyen, amelyet ne lehessen többféleképpen értelmezni. ...**

Martin atya: ... A vallási szabadság volt a legfőbb terület, ahol ez a kétértelműség megnyilvánult. **A kommunizmus tárgyában mintegy 500 zsinati atya kérte VI. Pál pápát, hogy engedélyezze annak elítélését, de megtiltották nekik.** Ez egyike volt a XXIII. János pápa és a Nyikita Hruscsov közötti megegyezés következményeinek. Az az egyezmény mind a mai napig kísért minket.²

A fenti idézetek rávilágítanak arra, hogy a híres II. Vatikáni Zsinat alatt nem volt 'tisztá' a helyzet, hanem egyfajta rejtett megoszlás bele lett kódolva a szövegekbe és rajtuk keresztül a végrehajtási a szándékokba. Ezeket a rejtett tartalmakat tárja elénk egy most következő,

P. Franz Schmidberger A II. Vatikáni Zsinat időzített bombái címmel készített tanulmánya:

Ha e tárgyról szólunk, kissé messzebbre is vissza kell nyúlnunk és pillantást kell vetnünk a II. világháborút követő korszakra – még hozzá nemcsak Németországra, hanem Európára és az Egyházra is, a maguk összességében. XII. Pius pontifikációja alatt élünk: hatalmas erőfeszítések történnek, hogy az Egyházat a II. világháború nagy összeomlása után konszolidálják, hogy ismét építéshez fogjanak és a missziós tevékenységet is kibővítsék. Eközben azonban nem lehet nem észrevenni, hogy itt is, ott is bizonyos kellemetlen tünetek jelentkeznek az Egyház körül. A templomlátogatás stagnál. A hivatások száma nem növekszik, inkább csökken. Sok pap, sőt püspök keresi tulajdon identitását. Kellős közepén találják magukat egy olyan **világ haladás-örületének**, amely a megváltást az anyagi gazdagságban hiszi, és ezt látva nem látnak más megoldást, mint valami módon **kiegyezni e világgal** és posztulátumait átvenni. Engedjék meg, hogy Önöknek azt mondjam: **ez korszakos történelmi tévedés volt. ...**

Önkritika és ön-megkérdőjelezés által a tulajdon küldetéstudatukat kezdték el aláásni. **Hans Urs von Balthasar-t** lehet például megemlíteni, aki már az ötvenes évek elején követelte a bástyák lebontását. A „bástyák” itt nem mást, mint az említett katolikus intézményeket jelentik, végül pedig a katolikus dogmát is. A modern egzegézis megtette a magáét, hogy az Egyházban leépítse a hitet. Ez a főleg a protestáns racionalista **Bultmantól** inspirált egzegézis elsősorban a papi szemináriumokba, a professzorokhoz és növendékekhez talált utat. **Karl Rahner** romboló munkáját az „anonim keresztények”-ről szóló tanításával kezdte meg, ami arról szólt, hogy mindenki keresztény, akár tud róla, akár nem. ...

A ti időtöket mindenféle baj kíséri: Istennek széles körű visszautasítása, nagy kötelességmulasztás, a mindenütt elterjedt szokás, hogy Istent semmibe veszik és nem engedelmeskednek parancsolatainak.” (San Marco (Udine), 1984. január 28.)

Ebbe a szellemi helyzetbe robbant be a II. Vatikáni Zsinat, ... ugyanis nem mást tett, mint a modern kornak, a liberalizmusnak, a permisszív (megengedő) erkölcsiségnek egész mentalitását – úgyszólván – írásban rögzítette, megszilárdította, kodifikálta, az Egyház belsejébe emelte. ...

---

² Részlet Malachi Martin A kiforgatott katolicizmus című könyvéből

„A tévedést úgy terjesztik, mint az igazság újfajta értelmezését. Még Isten Szavának magyarázatával is a legsúlyosabb tévedéseket terjesztik.” (1977. április 23.)

Ha az ember közelebről szemléli a dolgokat, nem kerülheti meg, hogy a zsinatot három súlyos bűnnel ne vádolja. Az első bűn az igazság egyértelmű bemutatásának és a tévedés elítélésének elmulasztása – vagyis az a szándék, hogy tisztán pasztorális zsinatot tartsanak. A második főbűn a kétértelmű, különféle értelmezéseket megengedő fogalmak felvétele. A zsinatot háttérből irányító progresszista erők – összeesküvésük az úgynevezett „Rajnai Szövetség” („Rheinische Allianz”) volt, amelyről bővebben P. Ralph Wiltgen kiváló könyvében: „Der Rhein fließt in den Tiber” (A Rajna a Tiberisbe ömlik) olvashatnak – tudatosan és szántsándékkal kétértelmű megfogalmazásokat és fogalmakat vezettek be a zsinaton, hogy aztán a zsinat végeztével, a zsinat utáni időben ezekből a számukra előnyös egyértelmű következtetéseket vonhassák le. A harmadik halálos bűn abban áll, hogy olyan kijelentéseket vettek be a zsinati dokumentumokba, amelyek az eretnokség szélén állnak. A következőkben megkísérlem Önöknek e vádakot taglalni és alátámasztani.

Amennyire meg tudom ítélni, a zsinatnak mindenekelőtt öt dekrétuma játszik súlyos összefüggésekkel bíró szerepet:

1. az ökumenizmusról szóló dekrétum, az „Unitatis redintegratio”;
2. az Egyházzól alkotott úgynevezett dogmatikai konstitúció, a „Lumen gentium”, mely utóbbiban mindenekelőtt két pont bír messzemenő következményekkel, míg egyéb szövege nem volna túlságosan kifogásolható;
3. a nem-keresztény vallásokról szóló dekrétum, a „Nostra aetate”;
4. a vallásszabadságról szóló dekrétum, a „Dignitatis humanae”;
5. az Egyháznak a modern világban elfoglalt helyéről szóló dekrétum, a „Gaudium et spes”.

...

1. Az ökumenizmusról szóló dekrétum

A II. Vatikáni Zsinat ökumenizmusról szóló dekrétuma döntő módon szakít az Egyháznak a képviselő kizárólagosságára és az abszolútságra formált ezen lényeges igényével. A jelentőségteljes „egyházak” kifejezést többes számban használja, ami olyan nyelvhasználatot jelent, amely a II. Vatikáni Zsinat előtt soha és sehol nem tűnt fel. Lássuk azonban most magát a szöveget. A harmadik pontban a következő áll: *„Ennél fogva ezek a tőlünk különvált egyházak és közösségek, ámbár hitünk szerint fogvatkozásokban szenvednek, az üdvösség misztériumát illetően nincsenek megfosztva jelentőségüktől és súlyuktól. Krisztus lelke ugyanis nem vonakodik felhasználni őket az üdvösség eszközéül. Hatékonyságuk éppen a kegyelemnek és igazságnak abból a teljességéből ered, amely a katolikus Egyházra van bízva.”* Nem ok nélkül találjuk a IX. Pius pápa pontifikátusa alatt kiadott Syllabusban kortársaink három markáns nézetének **elítélését**:

„Az emberek mindenféle vallás követése révén megtalálhatják az örök üdvösség útját.”

„Legalábbis jó reménnyel kell lennünk mindazok örök üdvösségét illetően, akik nem Krisztus igazi Egyházában élnek.”

„A protestantizmus nem más, mint eltérő alakja az igazi keresztény hitnek, amelyben az ember Istennek éppoly tetsző módon szolgálhat, mint a katolikus Egyházban.” (Ezeket a kijelentéseket **elítéli** a Syllabus.)

Az ökumenizmus-dekrétum negyedik pontjában aztán a következő áll: *„Az ilyen párbeszéd gyümölcse az, hogy a szóban forgó közösségek szélesebb körű együttműködésére is út nyílik, mindazoknak a tennivalóknak terén, amelyeket a közjó érdekében valamennyiük keresztény lelkiismerete megkövetel, és hogy egy szívvel-lélekkel közös imára is összejönnek engedély alapján.”* Az egész dekrétum, egyáltalán az egész ma képviselt ökumenizmus célkitűzése az, hogy valamikor a különböző vallások között nagy egyetértés jöjjön létre, és ezáltal támogatást nyerjen a népek haladása, a kultúra fejlődése, az evilági béke kiterjedése, a környezetvédelem, az emberi jogok védelme, a rasszizmus elleni harc, a szerepvállalás a harmadik világban.

Elsősorban tehát egy humánusabb, politikailag elviselhetőbb világ megteremtéséről van szó. Látjuk tehát, mennyire nyilvánvaló, hogy a II. Vatikáni Zsinat szövegeibe kétértelmű, összekevert és összezavart dolgok kerültek.

Egy ebből a fajtából való további példa található e dekrétum 11. pontjában. Itt a következő áll: „*A katolikus hitnek a megfogalmazása pedig éppen ne legyen akadálya a testvérekkel folyó párbeszédnek.*” ... A zsinati szöveg következő mondatában viszont ez áll: „*Mindenesetre teljes egészében és világosan ki kell fejteni a tanítást*” – ami egyértelmű ellentmondásban áll az első utasítással. Hiszen a mondottak szerint egyfelől mindent, ami megütközést kelthetne, háttérbe kell szorítani, el kell hallgatni; másfelől viszont az egész tanítást világosan elő kell adni.

2. Az Egyházzól szóló dekrétum

Vegyük most már szemügyre a „Lumen gentium” dekrétumot, az úgynevezett dogmatikai konstitúciót az Egyházzól. A 8. pontban az áll, hogy Krisztus egyetlen Egyháza a katolikus Egyházban szubsisztál, abban bírja konkrét létformáját. ... Egy fiatal teológus, Johannes Rothkranz, aki „Die Kardinalirrtümer des Hans Urs von Balthasar” (Hans Urs von Balthasar fő tévedései) című könyvében elmélyült vizsgálatoknak veti alá a nemrég elhunyt jezsuita különböző műveit, bő terjedelmet szentel a „subsistit” szócskának. Vizsgálatai szerint a legtöbb modern teológus, Karl Rahner-en kezdve egész Joseph Ratzinger-ig, a „megtalálja konkrét létformáját” megfogalmazást **relativizáló értelemben használja**. Isten Egyháza eszerint **más vallási közösségekben is kifejeződhet**, alakot ölthet; és ezzel máris az Egyház abszolút mivoltának, Jézus Krisztus abszolút mivoltának, Isten abszolút mivoltának a tagadásánál vagyunk, az első parancsolat elleni bűnnél.

A második állítás az egyetemes Egyház fölötti kormányzati hatalmat érinti. Az 1870/71-es I. Vatikáni Zsinat szerint ezt egyedül a pápa birtokolja. Íme az illető canon: „Aki tehát azt mondja, hogy a római püspöknek csak felügyelő vagy vezető hivatala van, és nem rendelkezik a teljes legfelsőbb jogi hatalommal az egész Egyház fölött, mégpedig nem csak hit és erkölcs dolgában, hanem abban is, ami az egész földkerekségen elterjedt Egyház rendjéhez és kormányzásához tartozik, vagy aki azt mondja, hogy csak nagyobb részt bír a hatalomból, de nem a legfelsőbb hatalom egész teljességét, vagy hogy ez a hatalma nem rendes és közvetlen mind az összes és minden egyes Egyház, mind az összes és minden egyes pásztor és hívő fölött, az zárassék ki.” (Dz 831) A „Lumen gentium” ezzel szemben azt tanítja, hogy kettős tekintély van az Egyházban, egyfelől tudniillik a pápáé (ehhez pillanatnyilag még ragaszkodnak), másfelől pedig a pápával összekötetésben álló püspököké. A pápával összekötetésben álló püspökök ezen tekintélye a zsinatokon érvényesül; az eddigi tanítás szerint pontosan ezekre a periódusokra korlátozódott. Ezzel szemben itt most kitágul ez az érvényesség az egész időre, aminek következtében a püspökkari konferenciák kormánytársaként lépnek fel. Igaz, mindig csak a pápával összekötetésben dönthetnek, de a zsinatból levezetik jogukat a rendelkezésben és kormányzásban való részvételre. És így a kollegialitás széttöri a pápai monarchiát, **és a nemzeti egyházak felállításához készíti az utat**. Az USA, Franciaország, de Németország és Svájc püspökkari konferenciái is egyre inkább elváltnak Rómától és saját útjukat járják. Amikor a pápa néhány évvel ezelőtt Svájcba látogatott, a svájci püspökök úgy köszöntötték, mint a római helyi egyházból való kollégájukat a püspöki hivatalban!

VI. Pál pápa nyilvánvalóan az utolsó pillanatban adott számot magának az újítók azon szándékáról, hogy a több mint **kétértelmű zsinati szövegből utólagosan egyértelmű következtetéseket vonjanak le** a demokratizálás és az Egyház felbomlasztása értelmében. Állítólag sírt. Mindenesetre elrendelte, hogy Nota praevia-t, egy rövid magyarázó megjegyzést fűzzenek a zsinati szöveghez. Nos, **egy zsinatnak az a feladata, hogy a katolikus tanítást pontosabban világítsa meg, tisztázza, és élesebben határolja el a tévedésektől**. Ez a dokumentum nyilvánvalóan az

ellenkező hatást érte el: elködösítette a tanítást és annyira homályossá tette, hogy egy tulajdon függelékre volt szükség a legrosszabb elhárítása és a pápai primátus megmentése érdekében. Ez a Nota praevia része az egész zsinati szövegnek. Maradandó tanúság arra nézve, miképp „ömlött a Rajna a Tiberisbe” ezen a zsinaton. A pápaság igen nagy kárára ez a kettős tekintély ismét megtalálható az új egyházjogban, tekintet nélkül a zsinat Nota praevia-jára. (Can. 336/Can. 337 § 2) A pápai tekintély szétrombolása kétségkívül az állami, munkahelyi, iskolai és családi tekintély szétrombolásához vezet. **Az Egyháznak ugyanis iránymutató hangja van, példaszere és kegyelmi kisugárzása az egész társadalomra.** Ami az Egyházon belül történik, az a társadalomban terjed tovább, ott találja meg visszhangját. És így nem szabad csodálkoznunk, ha a hatvanas évek végétől egy tekintélyellenes áradat hullámként gördül végig országainkon.

3. A nem-keresztény vallásokról szóló dekrétum

A zsinat harmadik dekrétuma, amely időzített bombaként hat, amely így kell, hogy hasson, a nem-keresztény vallásokról szóló „Nostra aetate” dekrétum. Senki sem tagadja, hogy a nem-keresztény vallások kétségkívül természeti igazságok, filozófiák és életbölcsesek egész sorát tartalmazzák; sőt helyenként még az őskinyilatkoztatás elemeit is megőrizték, amelyet Isten a teremtés hajnalán Ádámra és Évára bízott. Ezenkívül némelyek közülük még a kinyilatkoztatott vallásból is vett át elemeket, így például az iszlám az egyetlen Istenben való hitet. Ezen szükségképp differenciált szemlélet mellett is azt kell azonban mondani, hogy ezek a nem-keresztény vallások az embert az igazságtól, a teljes természetfölötti igazságtól, a megfeszített és feltámadt Krisztustól inkább távortartják, semmint hogy hozzávezetnék. Nemcsak, hogy nem az üdvösségre vezető utak, hanem sokkal inkább a Szentlélek elleni ellenállás rendszerei. Nem szabadítják meg az embert, hanem **fogva tartják a tévedésben**, a hitetlenség sötétjében és nem ritkán az ezzel járó szenvedélyben és erkölcstelenségben. Példának okáért ezerszer nehezebb egy mohamedánt az Egyházhoz megtéríteni, mint egy afrikai bozótlakó pogányt.

A hinduizmusról azt írják, hogy emberek benne az isteni titkot mélységeiben kutatják, és ezt „*a hitregék fogyhatatlan gazdagságával meg a bölcelet mélységeibe hatoló erőfeszítéseivel fejezik ki. Egyúttal szabadulást keresnek létünk nyomorúságaiból vagy aszketikus gyakorlatokkal, vagy elmélyült meditációval, vagy pedig úgy, hogy szerető bizalommal menekülnek Istenhez.*” ... Kedves barátaim, elég egyetlen egy alkalommal Indiába utazni, hogy ezt a dekrétumot hazugnak bélyegezzük és hamis tények előadásával vádoljuk. ... A zsinati szöveg arról beszél, hogy a hinduk szeretettel és bizalommal Istenhez menekülnek. **Mely Istenhez?** Hát nem tudják a zsinati atyák, hogy a hinduizmus akármi, csak éppen nem egyistenhit? És a meggyötört, törődött, részben gyűlölettel arcok valami egészen mást fejeznek ki, mint bizalmat és szeretetet! ...

„*A buddhizmusban a maga különféle formái szerint felismerik e változó világ gyökeres elégtelenségét, és egy olyan útról tanítanak, amelyen az emberek áhítatos, bízó lélekkel vagy egy tökéletesen szabad állapotot érhetnek el, vagy pedig akár a maguk iparkodásából, akár felsőbb segítséggel a megvilágosodás legfelsőbb fokára juthatnak*”, olvasható a dekrétumban. Pontosan ezzel vádoljuk a buddhizmust: hogy az önmegváltásban hisz és így a **kereszténységgel radikálisan szemben áll. A legsúlyosabb azonban mind a hinduizmusnál, mind a buddhizmusnál az, hogy nem tesznek különbséget teremtő és teremtmény, Isten és világ között.** Isten a természet, a természet Isten, így hirdetik ezek a panteisztikus vallások. Következésképp a kereszténységtől sem határolódnak el, hanem megkísérlik ezt egyfajta vallásosság kifejeződéseként monizmusukba (minden létezőt egyetlen alapelve visszavezetni) integrálni.

Csoda-e, ha ökumenikus teológusok bizonyos affinitást mutatnak e vallásokhoz! **Tagadhatatlan, hogy a zsinat illuzórikus, félrevezető és hamis fejtegetései révén az ázsiai vallások Európában bizonyos szalonképességet nyertek.** Egyre több ázsiai gondolat tör be

Európába, a hajdan keresztény nyugatra: a reinkarnáció, az ezoterika és a valóban ördögi „New Age” mozgalom futótűzként terjed. Ez utóbbi áthat minden állami és társadalmi szervezetet, és – nem utolsósorban – még az ENSZ-ben is ülnek ügynökei. A szivárvány mindenhol a kereszténység halálát és a kereszténységellenes korszak beköszöntét hirdeti. ... Az utóbbi években innen-onnan fiatalok utaztak Indiába, hogy a gurukhoz csatlakozzanak, vagy Amerikába, hogy Bhagvannak hódoljanak, és ez őket személyiségüktől megfosztja, rabszolgává teszi és kizsákmányolja. Mindazonáltal nem szabad őket túlságosan kárhozzátunk, mert a II. Vatikáni Zsinat azt tanítja, hogy mindabból, ami ezekben a vallásokban igaz és szent, a katolikus Egyház semmit sem vet el!

Most nézzük, mit mond a zsinat az iszlámról? *„Az Egyház nagyrabecsüléssel tekint a muzulmánokra is. Ők az élő és létező egy Istent imádják, a könyörülőt és mindenhatót, a mennynek és földnek teremtőjét, aki szólott az emberekhez.”* Dicsőhimnusz arról a vallásról, amelyet atyáink többször is életük kockáztatásával és feláldozásával vetettek vissza, mert az célul tűzte ki, hogy a földet tűzzel-vassal a félholdnak veti alá. – A német püspökök a zsinat efféle kijelentéseiből levonták a megfelelő konzekvenciákat és a plébánosokat felszólították, hogy az egyházi intézményeket, azaz plébániai termeket, óvodákat, ifjúsági otthonokat és hasonlókat bocsássák az iszlám kultusz rendelkezésére. ... De hallgassuk tovább az iszlámnak a zsinat szerinti leírását:

„Teljes szívből akarnak (ti. a muzulmánok) hódolni (Isten) megmagyarázhatatlan rendelései előtt is; így hódolt meg Isten előtt Ábrahám, akiben szívesen látja az iszlám hite saját őst. Jézus istenségét nem ismerik el ugyan, de őt prófétaként tisztelik. Szűzi anyját, Máriát is magasztalják, sőt olykor áhitattal fohászkodnak hozzá. Várják továbbá az ítélet napját, amikor Isten feltámaszt minden embert és megfizet nekik. Ennélfogva fontosnak tartják az erkölcsös életet, Istent pedig főként imával, jótékonykodással és böjttel tisztelik.” ...

Ha igaz az, hogy a muzulmánokat hitükben nagyrabecsüléssel kell szemlélnünk, akkor nem látom be, hogy őseink 1571. október 7-én Lepantonál miért álltak a török flotta útjába, és miért vállaltak egy véres csatát; vagy pedig 1683. szeptember 12-én a Bécs melletti Kahlenbergnél miért vívtak egy nem kevésbé véres csatát, és XI. Ince pápa miért tette meg a legnagyobb erőfeszítéseket, hogy keresztény sereget gyűjtsön, hogy szembeszálljon e veszéllyel. **Atyáink tehát ostobák voltak.** „Csak nagyrabecsüléssel” kellett volna szemlélnünk az iszlámot, csak fel kellett volna fogniuk, hogy az iszlám is „az egyetlen Istent imádjá”, az „élőt és önmagában létezőt”, a „könyörülőt és mindenhatót”; akkor felismerték volna, hogy bár ez **Jézus istenségét nem ismeri el, de ettől a részlettől eltekintve** őt mégis prófétaként tiszteli, és hogy követői imádságban, alamizsnálkodásban és böjtben erkölcsösen élnek. Ezáltal a legszebb ökumenizmus vált volna lehetségessé!

Mit mond ezek után a zsinat a zsidóságról? Nekünk, németeknek ez kétségtelenül kényes téma. Így tisztán teológiai kijelentésekre szorítkozom.... II. Vatikáni zsinat azt állítja, hogy Krisztus szenvedésének eseményeit nem lehet sem minden akkor élt zsidónak megkülönböztetés nélkül, sem pedig a mai zsidóknak rovására írni. Megegyezik-e ez az első pápának, Szent Péternek tanításával, aki a zsidóknak különbségtétel nélkül kiáltja oda, hogy megölték az élet szerzőjét? (ApCsel 3,15) ... Szomorúan látjuk, hogy II. János Pál pápa a különböző világvallásokat Assisibe hívja közös imára a békéért. **Melyik istenhez fognak egyáltalán imádkozni?** A hinduizmus és a buddhizmus istenségeihez, akiknek nincsenek is személyes isteneik, akiknek istenségei magával a teremtéssel azonosak? Vagy Allahhoz, aki éles ellentétben áll az élő Szentháromsággal? A mi Istenünk, kedves barátaim, a megfeszített és feltámadt Jézus, a háromszemélyű Isten. Nem ismerünk semmilyen más istent. ... Hogy Urunk trónfosztásának e káros szelleme a hívek fejében és szívében már a legutolsó faluban is mennyire előretört, nemrég egyik ázsiai utam során tapasztaltam meg. Sri Lankán mondták ottani barátaink, hogy a helyi plébános éppen az érkezésem előtti vasárnap egész 600-700 fős egyházközsége előtt kifejtette, **hogy a jövőben a korábbi idők bálványait istenként kell**

majd tisztelnünk, hogy belátható időn belül csak egyetlen világvallás lesz, és hogy azoknak, akik a múltban vérüket ontották a hitért, bizonyára hibáztott valami a lelki egyensúlyukkal.

4. A vallásszabadságról szóló dekrétum

A negyedik nagy időzített bomba, melyet becsempésztek a II. Vatikáni Zsinatra, a vallásszabadság. Nem jelent mást, mint az államok és a társadalom laicizálását. Eszerint a közéletben, tehát az alkotmányokban, a parlamentekben, a bíróságokon, az iskolákban, kórházakban, irodákban és gyárakban minden vallás azonos jogokat élvez; egyiket sem szabad korlátozni, pláne betiltani, mindaddig, míg a közjóra veszélyesnek nem mutatkozik. Ez ugyanis az emberi személy méltóságára alapított természeti jog. Ráadásul – állítják – az állam illetéktelen vallási kérdésekben; magától egyáltalán nem is tudhatja, melyik a helyes vallás. Egyházi oldalról tehát kifejezetten az állami agnoszticizmust tanítják. Íme a II. Vatikáni Zsinat szövege:

„Ez a vatikáni zsinat kijelenti, hogy az emberi személynek joga van a vallásszabadsághoz. Ez a szabadság abban áll, hogy minden embernek mentesnek kell lennie a kényszertől akár egyesek, akár csoportok vagy bárminemű emberi hatalom részéről, mégpedig úgy, hogy a vallás tekintetében senki se legyen kénytelen lelkiismerete ellen cselekedni, se ne akadályozzák abban, hogy – jogos határok közt – lelkiismerete szerint cselekedjék akár magánéletében, akár a nyilvánosság előtt, akár egymagában, akár másokkal társulva. Kijelenti továbbá a zsinat, hogy a vallásszabadsághoz való jog az emberi személy méltóságán alapszik, amint ez a méltóság mind az Isten kinyilatkoztatott szavából, mind pedig magából az észből megismerhető.” ...

Az Egyházon belüli szabadgondolkodók állításával, miszerint az államnak semlegesnek kell lennie, mert az állam vallási ügyekben illetéktelen, Szent Pál két kijelentését állítjuk szembe: „Omnia in ipso constant” (Kol 1,17) – minden, a kormányzatok és a közrend is, Őbenne áll fenn. És a másik: „Oporet illum regnare” (1 Kor 15,25) – uralkodnia kell! Mert a kormányzatok már nem Őbenne állnak fenn, elbuknak; mert egy istentelen horda így kiált: „Nem akarjuk, hogy ez rajtunk uralkodjék” (Lk 19,14). Mivel már nem ismerik el, hogy „nincs más névben üdvösség” (ApCsel 4,12), zuhanunk egyik válságból a másikba a politikában, a gazdaságban, a nevelésügyben, szociális téren, morális síkon, művészi alkotásban, a tekintély tiszteletében. Jézus Krisztus már nem uralkodik. Mellérendelt módon éppenséggel még joga van a létezésre Buddha, Mohamed és bármiféle szektavezér mellett, de már nem királya a gondolkodásnak és nem királya a szíveknek. ... A pápák XII. Piusig határozottan visszautasították Urunk ilyen meggyalázását. IX. Pius pápa „Quanta cura” enciklikájában a vallásszabadságot igaztalan véleménynek és tanításnak nevezi, amelyet **apostoli kötelességénél és a legszentebb hit, az igazi tanítás, a lelkek üdvössége iránt érzett aggodalmánál fogva apostoli teljhatalma révén visszautasít és betilt, és azt akarja, hogy a katolikus Egyház fiai is teljesen visszautasítottak, betiltottak és elátkozottnak tekintsék.** A már említett Syllabus a vallásszabadsággal kapcsolatban a következő két téves állítás elítélését tartalmazza:

„Korunkban már nem való a katolikus vallásnak egy államszervezet egyetlen vallásaként való elismerése az Isten imádása minden egyéb fajtájának kizárása mellett.”

„Ezért dicséretre méltó, ha bizonyos katolikus országokban törvény írja elő, hogy a bevándorlók vallásukat, bármilyen fajta legyen is az, nyilvánosan gyakorolhatják.”

A vallásszabadsággal kéz a kézben jár a határtalan lelkiismereti és korlátlan vélemény szabadság hirdetése, hivatkozva a keresztények úgynevezett nagykorúságára, amely még szüntelen követelések alapjául is szolgál. Csoda-e, ha a hívek szubjektív lelkiismeretükre hivatkozva tiltakoznak a „Humanae vitae” enciklika kihirdetése vagy bizonyos püspöki kinevezések alkalmával! Aki szelet vet, vihart arat. Aki időzített bombákat telepít, tudja, hogy azok egy nap robbanni fognak.

5. Az Egyháznak a modern világban elfoglalt helyéről szóló dekrétum

A „Gaudium et spes” dekrétum kortörténetileg és a társadalomra gyakorolt hatását tekintve talán a legkártékonyabb az egész zsinaton; a pusztá tényleírás köntösében ugyanis határtalan, korlátlan üdvoptimizmust hirdet, a paradicsom létrejöttét a földön a technika, a tudomány és a haladás által.

„Valamiképpen még az idő folyását is egyre inkább hatalma alá veti az emberi értelem: uralja a múltat a történeti megismerés által, a jövőt az előrelátás meg a tervezés útján. Az élettan, a lélektan és a társadalomtudomány haladása nem csupán önmagának jobb megismerésére segíti az embert, hanem arra is, hogy szakszerű eljárasmódok alkalmazásával közvetlenül befolyásolja az emberi együttélést. Ugyanakkor már egyre élénkebben foglalkoztatja az emberiséget az, hogy előre látva helyes mederbe terelje a népesedést.” – Nincs-e igazuk ilyen zsinati megállapítások szempontjából a „Humanae vitae” ellenzőinek és a fogamzásgátló tablettá híveinek? ... Olvassuk tovább a szöveget. Az 57. pontban értesülünk, hogy a keresztényeknek az lenne a faladatuk, *„hogy együtt dolgozzanak minden emberrel egy óhajtott emberibb világ felépítésén”*. – Mit számít itt, ha Pálnak, a népek apostolának szájával a Szentlélek int minket, hogy ne húzzunk egy igát a hitetlenekkel? „Mi köze az igazságnak a sötétséghez? Hogyan hozható össze Krisztus Béliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitetlennel? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal?” (2 Kor 6,14-16) Ezt a nemcsak külsőséges, hanem bensőséges együttműködést a világgal a dekrétum 62. pontja még egyszer kifejezetten a lelkünkre köti: *„A hívők tehát a legszorosabb egységben éljenek kortársaikkal, iparkodjanak megérteni gondolkodásmódjukat és érzésvilágukat, amint az a szellemi kultúrában megmutatkozik.”* – Kommentár: Kicsoda ez a kortársunk? Ő a XX. század érzéki, törvény nélküli, materialista embere. Már régóta megértettük, és pontosan ennek a megértésnek alapján utasítjuk el maradéktalanul maximáját, amely így hangzik: „non serviam” – nem szolgállok. ...

Ratzinger bíboros „Theologische Prinzipienlehre” című, 1982-ben megjelent könyvében, mikor már a Hittani Kongregáció prefektusa volt, beismeri, hogy a **„Gaudium et spes” egy ellen-Syllabust jelenít meg, azt hirdeti tehát, amit IX. Pius pontifikátusa alatt az Egyház 80 tételben kifejezetten elvetett és elítélt...**

Hiányzik az Egyházban az öröm, a lelkesedés, a buzgóság, a harcba szállás az áldozatkészsége Isten ügyéért és Krisztus Király győzelméért. Hiányzik a meggyőződés, hogy a népeket misszionálni kell, hogy a kegyelem átalakítja a lelket, hogy Krisztus a világ üdvössége, és az üdvösség sehol máshol nem található meg. A katolikus Egyház ma már nem 800 milliós sereg, Isten jól szervezett hadi népe, hanem csupán a lankadtak, az alvók, a szökevények fáradt csoportja, akiknek a Mester ügye teljesen közömbös, és akik akár még az ellenséggel is hajlandók közösen ügyködni. Ezt a magatartást képviselik még a Kúria legjobb bíborosai is.

(TCS XXV/5.)